

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
OKRUŽNI SUD U BANJALUCI
Broj: 11 0 U 039392 25 U
Dana, 01.09.2025. godine

Okružni sud u Banjaluci i to sudija Sunita Šukalo uz učešće Alme Ahmetović-Ramić kao zapisničara u upravnom sporu po tužbi Udruženja „Centar za životnu sredinu“ iz Banja Luke, sa sjedištem u ulici: Miše Stupara broj: 5, zastupan po zakonskom zastupniku, predsjedniku Udruženja (u daljem tekstu: tužilac) protiv Ministarstva za prostorno uređenje, građevinarstvo i ekologiju Republike Srpske (u daljem tekstu: tuženi), radi poništenja rješenja, broj 15.4.1-96-32/25 od 08.07.2025. godine, u predmetu izdavanja ekološke dozvole, dana 01.09.2025.godine, donio je sljedeću

PRESUDU

Tužba se odbija kao neosnovana.

Odbija se zahtjev tužioca za naknadu troškova upravnog spora kao neosnovan.

Obrazloženje

Osporenim aktom, data je ekološka dozvola Društvu sa ograničenom odgovornošću „Comsar Energy Republika Srpska“ Banja Luka za projekat eksploatacije uglja na površinskom kopu „Ugljevik Istok 2“, dio ležišta „Gajići-Ugljevik Istok 2“, ukupne površine eksploatacionog polja od 108,65 ha (1.086.539 m²) na području opštine Ugljevik pod uslovima koji su precizno naznačeni u dispozitivu predmetnog rješenja.

Blagovremeno podnesenom tužbom, tužilac osporava zakonitost donesenog akta zbog svih razloga predviđenih odredbom člana 10. Zakona o upravnim sporovima. Tužilac osporava predmetno rješenje i opisuje na čemu temelji svoju stranačku sposobnost te konstatuje učešće javnosti u odlučivanju u pitanjima životne sredine po Arhuskoj konvenciji, Zakonu o zaštiti životne sredine i dr., tako da se, u tom kontekstu, tužilac smatra zainteresovanim javnošću. Nakon toga se poziva na član 9 stav 2 te član 2 stav 5 Arhuske konvencije, ponovo u kontekstu osnovanosti učešća i pokretanja upravnog spora po pitanjima zaštite okoliša. Osvrće se na osporeno rješenje i nepostojanje dopunjenih dokaza uz zahtjev za izdavanje ekološke dozvole iz maja mjeseca, 2025. godine. Posebno ističe da na službenoj stranici tuženog, u odjeljku „Javni uvid u zahtjev za izdavanje ekološke dozvole“, nisu pronađeni dopunjeni dokazi, koje tuženi spominje u rješenju pa je, na takav način, javnost bila onemogućena da izvrši uvid u dopunu dokaza i istinitost navoda. Dalje posebno ističe da se, u dokazima uz zahtjev za izdavanje ekološke dozvole, nije nalazilo Rješenje o vodnoj saglasnosti, koju tuženi spominje u predmetnom rješenju, a isto se odnosi i na Projekat rekultivacije koji nije bio priložen ni u prvobitnim dokazima uz zahtjev, iako je bila obaveza nosioca projekta da isti priloži. Dalje ističe da je tuženi pobijani akt donio na osnovu dokumentacije, koja nije učinjena dostupnom zainteresovanoj javnosti, kako to propisuje član 88 Zakona o zaštiti životne sredine. Tužilac se poziva na član 20 Pravilnika o uslovima za ispuštanje otpadnih voda u površinske vode („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 44/01 – u daljem tekstu Pravilnik) u kojem je sadržana obaveza mjerenja protoka i uzimanja kompozitnih uzoraka, u zavisnosti od dužine radnog ciklusa, a u osporavanom rješenju se ne navode ovi

parametri, čime se krši zakonska regulativa. Takođe, u osporenom rješenju, u vezi mjera za zaštitu površinskih i podzemnih voda, nalaže se izrada separatora ulja i masti u svrhu prečišćavanja, s tim da se u segmentu 5. Monitoring, nigdje na navode rezultati ovih ispitivanja. Konačno, tužilac smatra da je tuženi, svojim činjenjem, odnosno ne činjenjem, učinila povredu iz člana 10 stav 1 Zakona o upravnim sporovima jer nisu, u osporenom aktu, pravilno primijenjene odredbe člana 88 Zakona o zaštiti životne sredine, kao niti odredba člana 20 Pravilnika te predlaže da sud uvaži tužbu i poništi osporeno rješenje i predmet vrati na ponovno odlučivanje uz naknadu troškova na ime sudske takse, nastale za tužioca.

Podneskom od 06.08.2025. godine, tužilac Dopunjava i ispravlja tužbu, kako navodi i podsjeća da je tražio pristup informacijama tužioca, odnosno „Voda Srpske“, radi pribavljanja vodnih akata, koji su izdani u vezi sa rudnikom uglja „Ugljevik Istok 2 – Gajići“. U vezi s tim, ovaj organ je obavijestio da je izdat jedan vodni akt i to Zaključak o izdavanju vodnih smjernica, broj 01/10-1-1002-1/24 od 12.02.2024. godine. Dalje tužilac, u podnesku, ističe da se takav akt ne navodi u osporavanom rješenju ili dokazima koji su njegov sastavni dio pa tužilac se pita, koji vodni akt je izdat za potrebe izrade dokaza i osporavanog rješenja, pozivajući se na Zakon o vodama i to član 137, kojim je propisano da se vodnim smjernicama određuju uslovi koji će biti ispunjeni u dokumentaciji za građenje novih, rekonstrukciju ili uklanjanje postojećih objekata, dok je vodna saglasnost, prema članu 139 istog zakona, potrebna za izgradnju novih, rekonstrukciju ili uklanjanje postojećih objekata i aktivnosti prema članu 121 stav 2 tog istog zakona. Ovim podneskom je sud obaviješten da je lice ovlašteno za zastupanje, predsjednik Udruženja - T. D, a ne potpredsjednik J. J, kako je to navedeno u tužbi.

Tuženi je, na traženje suda, dostavio spise predmetne upravne stvari i pismeni odgovor na tužbu, pozivajući se na broj predmeta 11 0 U 039271 25 U, a koji pokrenut po tužbi d.o.o. „Comsar Energy Republika Srpska“ Banja Luka i koji je okončan obustavom postupka, uslijed povlačenja tužbe od strane tužioca, a zainteresovanog lica, u ovom sporu. U pismenom odgovoru na tužbu, ostaje u cijelosti kod obrazloženja i podsjeća da su, postupajući po zahtjevu odgovornog lica d.o.o. „Comsar Energy Republika Srpska“ Banja Luka, izdali rješenje, broj 15.4.1-96-32/25 od 08.07.2025. godine, kojim je data ekološka dozvola za projekat eksploatacije uglja na površinskom kopu „Ugljevik Istok 2“, dio ležišta „Gajići-Ugljevik Istok 2“, ukupne površine eksploatacionog polja od 108,65 ha na području opštine Ugljevik. Dalje, u odgovoru, izlaže navode tužbe i navodi da su u postupku donošenja ekološke dozvole, cijenjeni dokazi, priloženi uz zahtjev za izdavanje ekološke dozvole, broj 000364-25 od marta i maja, 2025. godine, a koji su izrađeni od strane ovlaštenog pravnog lica za obavljanje djelatnosti u oblasti zaštite životne sredine JNU „Institut za zaštitu i ekologiju Republike Srpske“ Banja Luka. Dokazi koji su cijenjeni prije donošenja odluke, pribavljeni su i izrađeni u skladu sa odredbama člana 85 Zakona o zaštiti životne sredine („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 71/12, 79/15, 70/20) i tvrdi da su u njihovoj izradi, primijenjeni svi relevantni zakonski i podzakonski akti, navedeni u dijelu dokaza. Nadalje, u odgovoru se osvrće i na naložene mjere, koje su jasne i nedvosmislene pa iste nabraja u daljem tekstu pismenog odgovora te podsjeća da su dokazi izrađeni od strane pravnog lica, koje posjeduje licencu ministarstva od 29.06.2023. godine, broj 4-E/03, a koje djelatnosti su utvrđene podzakonskim aktom. Nadalje, tuženi, u pismenom odgovoru, navodi da tokom ocjene dokaza u postupku izdavanja upravnog akta, nisu utvrđena odstupanja tog stručnog dokumenta, niti od važećih propisa i pravila struke i tuženi nije mogao nalogati nikakve mjere zaštite životne sredine osim onih koji su u dokazima, identifikovani i koje traže pozitivni pravni propisi. Konačno, navodi da je dopisom od 30.07.2025. godine, traženo izjašnjenje JU „Institut za

zaštitu i ekologiju Republike Srpske“, koji je izrađivao dokaze, kao i osvrt na predmetnu tužbu, koje izjašnjenje je dostavljeno, dana 05.08.2025. godine i u kojem se ističe da je Institut postupao po pravilima struke, prilikom izrade dokaza, koji su rezultat detaljne analize uticaja planirane eksploatacije na životnu sredinu, uključujući potencijalni uticaj na vodotok Ugljevički potok, taložnike, riblju populaciju, kao i upravljanje otpadom., ostajući pri tvrdnji, da je u svemu postupano u skladu sa Zakonom o zaštiti životne sredine. Posebno tuženi ističe da su dokazi, u kojima su date mjere, dostavljeni od odgovornog lica tužioca, koji je, u dokazima, naveden kao naručilac/investitor i koji se temelje na dokumentaciji, priloženoj od tužioca. Predlaže da sud odbije tužbu kao neosnovanu.

Zainteresovano lice, Društvo sa ograničenom odgovornošću „Comsar Energy Republika Srpska“, zastupan po punomoćniku Dragičević Ljubiši, advokatu iz Banja Luke, predlaže da sud, u cijelosti, odbije tužbu kao neosnovanu i podsjeća da je osporenim rješenjem, data ekološka dozvola ovom licu, za projekat eksploatacije uglja na površinskom kopu „Ugljevik Istok 2“, dio ležišta „Gajići-Ugljevik Istok 2“, a koje rješenje smatra pravilnim i na zakonu zasnovanim. Neosnovanim naziva navode tužbe da javnosti nije bio omogućen uvid u dopunu dokaza te da je zainteresovano lice, u postupku izdavanje ekološke dozvole, dostavilo cjelokupnu dokumentaciju, propisanu pozitivno-pravnim propisima Republike Srpske, kojima se reguliše predmetna oblast pa tako i Rješenje o vodnoj saglasnosti, Projekat rekultivacije. Naziva neosnovanim i paušalnim, navode tužioca da je povrijeđen član 20 Pravilnika, a što se tiče tužbenih navoda, koji se odnose na dio rješenja, pod tačkom 3.2.3 Mjere za zaštitu površinskih i podzemnih voda, smatra nejasnim i neargumentovanim. Predlaže da sud odbije tužbu kao neosnovanu.

Razmotrivši tužbu i osporeni akt po odredbama člana 30. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 109/05 i 63/11 – u daljem tekstu: ZUS), zatim odgovor tužene strane kao i zainteresovanog lica, kao i cjelokupne spise predmetne upravne stvari, ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Iz stanja spisa predmeta proizlazi da je, dana 11.03.2025. godine, zaprimljen, kod tuženog, zahtjev zainteresovanog lica, kojim je traženo izdavanje ekološke dozvole za projekat eksploatacije uglja na površinskom kopu „Ugljevik Istok 2“, dio ležišta „Gajići-Ugljevik Istok 2“, ukupne površine eksploatacionog polja 108,65 ha na području opštine Ugljevik.

Uvid u dostavljeni zahtjev i dokaze, pokazao je da sadržaj isti ne odgovara, u potpunosti, kako je to propisano članom 85 Zakona o zaštiti životne sredine pa je tražena dopuna predmetnog zahtjeva i dokaza, nakon čega je, dana 08.05.2025. godine, po produžavanom roku, tuženom dostavljeni dopunjeni dokazi, čime je predmetni zahtjev i kompletiran.

Navedenom odredbom zakona, propisano je koji se dokazi moraju priložiti uz zahtjev za izdavanje ekološke dozvole, a koji su, u konkretnom slučaju i priloženi, a što je i u daljem postupku, tuženi utvrdio sa detaljnim opisima svih potrebnih uslova.

Postupajući u skladu sa članom 39 te 88 Zakona o zaštiti životne sredine, tuženi je obavijestio zainteresovanu javnost o podnošenju zahtjeva za izdavanje ekološke dozvole, objavom u dnevnom listu „Glas Srpske“, koji se distribuira na području Republike Srpske dok je dokumentacija dostavljena, kao dokaz, osnovanosti zahtjeva postavljena na internet stranici tuženog i dostavljena opštini Ugljevik, dana 20.05.2025. godine, radi uvida zainteresovane javnosti.

Po proteku rokova za obavješćavanje zainteresovane javnosti te putem internet stranice tuženog, konstatovano je da nije bilo primjedbi, niti sugestija na objavljenu

informaciju, a Odjeljenje za prostorno uređenje, stambeno-komunalne poslove i društvene djelatnosti opštine Ugljevik, nije dostavilo mišljenje, u ostavljenom roku, a što je ostalo nepromijenjeno do donošenja osporenog rješenja.

Analizirajući činjenično stanje, tuženi je utvrdio da se radi o postrojenju u skladu sa članom 2 stav 1 tačka a) Pravilnika o postrojenjima koja mogu biti izgrađena i puštena u rad samo ukoliko imaju ekološku dozvolu, odnosno članu 2 stav 1 tačka ž) podtačka 2 (kamenolomi i površinski kopovi uglja, ruda metala i nemetala, površine 10 ha ili vađenje treseta na površini terena za eksploataciju koje iznosi 50 ha i više) te Pravilnika o projektima za koje se sprovodi procjena uticaja na životnu sredinu i kriterijima za odlučivanje o obavezi sprovođenja i obimu procjene uticaja na životnu sredinu („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 124/12).

Cijeneci navedeno, utvrđeno je da su ispunjeni uslovi te konstatovano da sastavni dio rješenja, čine Dopunjeni dokazi, broj 000364-25 iz maja, 2025. godine, koji su izrađeni od strane pravnog lica, ovlaštenog za obavljanje djelatnosti u oblasti zaštite životne sredine JNU „Institut za zaštitu i ekologiju Republike Srpske“ Banja Luka, a koji su dostavljeni uz zahtjev za izdavanje konkretne ekološke dozvole.

Konstatovano je da se dozvola daje na period od pet godina uz upute u slučaju zahtjeva za obnavljanje rješenja o ekološkoj dozvoli i dalje kako je to propisano, nakon čega je osporenim aktom i to rješenjem tuženog, broj 15.4.1-96-32/25 od 08.07.2025. godine, data ekološka dozvola zainteresovanom licu, na način kako je to precizirano u tom aktu.

Osporeni akt je pravilan i na zakonu zasnovan.

Naime, analizirajući predmetnu ekološku dozvolu te Dopunjene dokaze i zaključak o izdavanju vodnih smjernica od 12.02.2024. godine, sud nije našao potvrdu i mjesto primjedbama koje tužilac iznosi u tužbi.

Nije sporna aktivna legitimacija tužioca pa tako ni nužno citiranje odredbi Arhurske konvencije koja osigurava, van svake sumnje, osnovanost učešća zainteresovane javnosti u postupcima zaštite životne sredine.

Međutim, jasno je da je tuženi u svemu postupao u skladu sa Zakonom o zaštiti životne sredine („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 71/12, 79/15 i 70/20), kao i u skladu sa Pravilnikom o postrojenjima koja mogu biti izgrađena i puštena u rad samo ukoliko imaju ekološku dozvolu („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 124/12).

Pored toga, javnosti je bio omogućen uvid u dokaze i to kako putem objave u dnevnim novinama, koje se distribuiraju na području cijele Republike Srpske, tako i elektronskim zapisima, a i izlaganjem na uvid u opštini Ugljevik, koja se, u datom roku, nije izjašnjavala i nije osporavala, a što ne čini ni po okončanju postupka.

Ne može se prihvatiti tvrdnja tužioca da je dozvola izdata na temelju dokumentacije koja nije učinjena dostupnom zainteresovanoj javnosti i da je time prekršen član 88 Zakona o zaštiti životne sredine.

Takođe se ne može prihvatiti tvrdnja da Dopunjeni dokazi ili dopunjen zahtjev za izdavanje ekološke dozvole, nisu bili javno dostupni te da se nije moglo utvrditi sa sigurnošću da oba dokumenta postoje ili da je, pak, sadržaj istih, u skladu sa zakonom jer za takve tvrdnje ne postoje dokazi u spisu, a tuženi se na potpun i jasan način, očitovao o svim relevantnim uslovima, nužnim za osnovanost zahtjeva koji je podnesen tuženom.

Tuženi se očitovao i po pitanju vodne saglasnosti i zaključka JU „Vode Srpske“ Bijeljina, broj 01/10-1-1022-1/24 od 12.02.2024. godine, o izdavanju vodnih smjernica, kojem sud nije našao mjesta prigovoru.

Dokazi, cijenjeni prilikom, odnosno prije izdavanja pobijanog rješenja, u svemu su u skladu sa odredbama člana 85 Zakona o zaštiti životne sredine i stoji činjenica da su dokazi izrađeni od strane JNU „Institut za zaštitu i ekologiju Republike Srpske“, odnosno

od strane pravnog lica, koje je ovlašteno za obavljanje djelatnosti u oblasti zaštite životne sredine (Licenca, broj 4-E/03 od 29.06.2023. godine), a koje djelatnosti su utvrđene Pravilnikom o uslovima za obavljanje djelatnosti iz oblasti zaštite životne sredine, u koje spada i izrada dokaza uz zahtjev za izdavanje ekološke dozvole.

Činjenica je da su sve navedene mjere, odnosno mjere utvrđene za zaštitu životne sredine, rezultat detaljne analize, uticaja planirane eksploatacije na životnu sredinu, uključujući sve relevantne faktore i upite, a sve obaveze zainteresovanog lica, definisane su u skladu sa zakonskim i podzakonskim aktima.

Dakle, tuženi je, kao organ, ovlašten zakonom za odlučivanje o izdavanju ekološke dozvole u postupku, koji je prethodio, ispitao sve odlučne činjenice i na temelju izvedenih dokaza, donio pravilnu i zakonitu odluku po zahtjevu zainteresovanog lica.

Ne treba zanemariti ni brzinu razvoja privrede i eksploatacije prirodnih bogatstava, koja zapravo predstavlja neminovnost ali koja mora u svemu biti u skladu sa propisima koji štite životnu sredinu i ono što je od te životne sredine, preostalo.

Sud nije našao mjesta osnovanosti tužbe pa donošenjem osporenog akta, nisu ostvareni razlozi iz člana 10. stav 1. tačka 2. i 4. ZUS, to je tužbu valjalo odbiti kao neosnovanu na osnovu ovlaštenja koja proističu iz člana 31. stav 1. i 2. istog zakona.

Tužilac nije uspio tužbom u ovom sporu pa mu stoga ne pripadaju opredijeljeni troškovi.

Zapisničar
Alma Ahmetović-Ramić

Sudija
Sunita Šukalo